

efter deres eget Sigende er forsvindende, men hvis Beskyttelse derimod er himmelhøj? Den kommer selvfølgelig fra de sidste. Den kommer ikke fra de første, som man dog skulde synes være dem, man forurettede. Til Dels klage de slet ikke, i alt Fald klage de ikke i mindste Maade i et Omfang, som kan sammenlignes med Klagernes Omfang fra de andre. Det er ganske naturligt efter hele den Opfattelse, som vi tro, det store Flertal af dette Ting har, og efter den Erfaring, man gør saa mangfoldige Steder fra, at en Industri for at bringes til Blomstring netop først og fremmest ikke maa have en alt for stor, alt for himmelraabende Beskyttelse.

Jeg har i sin Tid anvendt et Aars Tid af mit Liv paa at studere de Forhold, der gjorde sig gældende i Frankrig i 60'erne og 70'erne med Hensyn til de da stedfundne Toldomlægninger. Som Følge af den franske Handelstraktat mellem Napoleon den 3die og England under Ministeriet Palmerston — den, som væsentlig afsluttedes af Richard Cobden — gik man betydeligt ned med Tolden i Frankrig. En Enquête, som fremkom i 60'erne, belyste de Forhold, der vedrørte denne Traktats Afslutning. Senere i 70'erne var der en meget omhyggelig og udførlig Enquête, der belyste Industriens Udvikling siden den Tid. Det er da ganske lærerigt at se af denne Enquête — som var foretaget paa Grundlag af personlige Afhøringer af Fabrikanten og handlende i de paagældende Fag og udførlige Indstillinger fra Fabrikant- og Handelsforeninger —, hvorledes den Nedgang virkede, der for adskillige Industriegrene blev profeteret som fuldstændig ødelæggende for vedkommende Fabrikationer i Frankrig — man udleverer os, sagde man, fuldstændig til det graadige Albion, og lignende Billeder, som det ærede Medlem for Horsens brugte om den svenske Trust, der laa med opspilet Gab og ventede paa Kønrog-Manden, forekomme adskillige Gange. Og hvad skete saa? Naar man ser de Erklæringer, der fremkom fra forskellig sagkyndig Side omtrent en halv Snes Aar efter eller mere, saa vise, trods det at de vedkommende gøre deres yderste Umage for at paavise, hvor ilde stødte deres Virksomheder ere, de ubønhørlige Tal ikke desto mindre, at adskillige af de Industrier, der dømte sig selv til Døden paa Grund af den Nedgang i Told, der fandt Sted ved den fransk-engelske Handelstraktats Afslutning, netop have udviklet sig ganske betydeligt. Det samme kan man eftervise her i det mindre. Naar man ser paa, hvor-

ledes Papirfabrikationen klagede sig i 1863, og hvilken Udvikling der har fundet Sted i denne Fabrikation siden den Tid, viser akkurat det samme sig. Man fik ogsaa i sin Tid Andragender fra den, hvori det fortaltes, at man var bleven nødt til at lægge Fabrikationen om og indføre ny Maskiner og forbedrede Arbejdsmetoder. Men det var netop Lykken for den. Det er netop derfor, at den er kommen saa højt op, som den er. Jeg er ganske overbevist om, at det, at man nu nedsætter den paa Grund af de forandrede Fabrikationsforholds altfor høje Beskyttelse, som Papirindustrien nyder, saa langt fra vil ødelægge den, at det rimeligvis vil gaa i den modsatte Retning. Jeg erindrer ogsaa, at vi flere Aar efter Sukkerlovgivningen af 1891 har hørt — jeg selv personlig har hørt det mangfoldige Gange — stærke Klager fra Sukkerindustrien: det er os aldeles umuligt at klare os med den lave Beskyttelse overfor Tysklands og andre Landes Eksportpræmier. Man gjorde os ansvarlig for denne Industris Liv og Død, for de mange Roedyrkeres Skæbne, for de mange Arbejderes og Funktionærers Skæbne, der vare knyttede til disse Fabrikker. Man maatte, sagde man, have enten en betydelig Toldforhøjelse eller Eksportpræmier. Vi lode os ikke bedaare af disse Klager den Gang. Resultatet se vi af Sukkerfabrikkernes Regnskaber. De have saa ganske udmærket kunnet klare sig. Der er vist ikke — ja, der er ikke de Sukkerfabrikker i den ganske Verden, der ere saa faste og velfunderede som vore. De have bragt Produktionen op til en stor teknisk Højde og vel at mærke uden at behøve at frygte det stærke Tilbageslag, der ellers mange Steder i Verden har været Følgen af Brysseler-Konventionen og Udførselspræmierne.

Ogsaa naar vi se paa de Andragender, der kom ind til Toldkommissionen 1896—97, finde vi, at adskillige Industrier bittert klage over, at det er aldeles umuligt at bestaa i Konkurrencen, særlig med Tyskland, under de eksisterende Toldforhold. Saaledes var Tilfældet med Konfektionsindustrien og mange andre. Se vi nu, hvorledes det er gaaet i de siden forløbne 10 Aar, maa dette ogsaa virke absolut beroligende. Det har jo ikke været saaledes, at disse Industrier gennemgaaende ere gaaede tilbage. Der har været enkelte Grene af dem, som have været mindre hensigtsmæssige og ikke have kunnet klare sig i Konkurrencen. Andre ere gaaede saa meget mere frem, og de Mænd, der have baaret